Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 януари 2017 година*

„Обжалване — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Координиране на продажните цени и обмен на чувствителна търговска информация — Регламент (ЕО) № 1/2003 — Член 23, параграф 2 — Таван от 10 % от оборота — Насоки относно метода за определяне на глобите от 2006 г. — Принцип за недопускане на прилагане с обратна сила — Упражняване на правомощието за пълен съдебен контрол — Прекомерна продължителност на производството“

По дело C-604/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 ноември 2013 г.,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, установено в Изерлон (Германия), за което се явяват H. Janssen и T. Kapp, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват F. Castillo de la Torre и L. Malferrari, в качеството на представители, подпомагани от A. Böhlke, Rechtsanwalt, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Съвет на Европейския съюз,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

* * Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 септември 2013 г., Dornbracht/Комисия (T-386/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2013:450), с което той отхвърля жалбата му за отмяна на Решение C(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „спорното решение“) в отнасящата се до него част, или, при условията на евентуалност, намаляване на наложената му с това решение глоба.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

2 Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) предвижда в член 23, параграфи 2 и 3:

„2. С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават член [101 ДФЕС] или [102 ДФЕС] […]

[…]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година.

[…]

3. При определяне на размера на [глобата] се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението“.

Насоките от 2006 г.

3 В точка 2 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва по отношение на определянето на глобите, че „Комисията трябва да отчита както тежестта, така и продължителността на нарушението“ и че „наложената глоба не може да надвишава максималните размери, определени в член 23, параграф 2, втора и трета алинея от [Регламент № 1/2003]“.

4 Точки 19, 21, 23 и 37 от Насоките от 2006 г. гласят:

„19. Основният размер на глобата ще се обвързва с [дял от] стойността на продажбите, [зависещ] от степента на тежест[…] на нарушението, умножен[…] по броя на годините на нарушението.

[…]

21. Като общо правило делът [от] стойността на продажбите, вземан предвид, ще се определя на ниво до 30 % от стойността на продажбите.

[…]

23. Хоризонталните споразумения за фиксиране на цените, […], които обикновено са поверителни, поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. С оглед на следваната политика те ще бъдат наказвани с най-тежки глоби. Поради това делът [от] стойността на продажбите, който ще се взема предвид при такива нарушения, по принцип ще бъде в горния край на скàлата.

[…]

37. Въпреки че настоящите насоки представляват обща методология за определяне на глобите, особеностите на даден случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретен случай може да обоснове отклонение от тази методология или от границите, посочени в точка 21“.

Фактите по спора и спорното решение

5 Фактите по спора, изложени в точки 1—29 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

6 Жалбоподателят е дружество на германското право, което произвежда по-специално кранове и фитинги.

7 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hüppe GmbH, което произвежда душ кабини, уведомяват Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3) или поне да бъде намален размерът на глобите, които могат да им бъдат наложени.

8 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията прави внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които извършват дейност в сектора на оборудването за баня. След като между 15 ноември 2005 г. и 16 май 2006 г. тя е отправила искания за предоставяне на информация до въпросните дружества и сдружения, включително до жалбоподателя, на 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията. На жалбоподателя е изпратено уведомление за това.

9 След като от 12 до 14 ноември 2007 г. е проведено изслушване, на 9 юли 2009 г. е изпратено писмо с изложение на фактите, а впоследствие са изпратени допълнителни искания за предоставяне на информация, адресирани по-специално до жалбоподателя, на 23 юни 2010 г. Комисията приема спорното решение. С него тя установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство

от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, е протекло в различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. под формата на съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на белгийска, германска, френска, италианска, нидерландска и австрийска територия. Засегнатите от картела продукти били оборудване за баня, принадлежащо към следните три подгрупи продукти: крановете и фитингите, душ кабините и аксесоарите към тях, както и керамичните изделия.

10 По-специално, що се отнася до жалбоподателя, който произвежда изделия, попадащи в първата от трите подгрупи продукти, в член 1, параграф 2 от спорното решение Комисията установява, че нарушението се състои в участие от 6 март 1998 г. до 9 ноември 2004 г. в продължено споразумение или съгласувани практики в сектора на оборудването за баня на германска и австрийска територия.

11 Поради това в член 2, параграф 6 от спорното решение Комисията налага на жалбоподателя глоба в размер на 12 517 671 EUR.

12 За целите на изчисляване на тази глоба Комисията се е основала на Насоките от 2006 г., по-специално на точки 20—24 от тях.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

13 На 8 септември 2010 г. Aloys F. Dornbracht подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, като изтъква осем основания.

14 Първото основание е изведено от грешка в преценката, допусната от Комисията с оглед на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 при установяването на твърдяното нарушение и при определянето на размера на глобата, която му е наложена, второто — от нарушение на член 23, параграф 3 от този регламент в резултат на погрешното прилагане на тавана от 10 %, посочен в член 23, параграф 2 от посочения регламент, третото — от невземане предвид на индивидуалния характер, присъщ за участието на жалбоподателя в установеното нарушение, което е в нарушение на принципа на равно третиране, четвъртото — от невземане предвид на други решения, взети преди това от Комисията, което е в нарушение на принципа на равно третиране, петото — от невземане предвид на ограничените способности за плащане на жалбоподателя, което е в нарушение на принципа на пропорционалност, шестото — от нарушение на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила в резултат от прилагането на Насоките от 2006 г., седмото — от това, че член 23, параграф 3 от същия регламент нарушава принципа за законоустановеност на нарушенията и наказанията, и осмо — от незаконосъобразността на Насоките от 2006 г., доколкото предоставят на Комисията твърде широко право на преценка.

15 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

16 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение в отнасящата се до него част,

— при условията на евентуалност, да намали по подходящ начин размера на наложената му в спорното решение глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

18 В подкрепа на настоящата си жалба жалбоподателят изтъква шест основания. Първото е изведено от нарушение както на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, така и на принципа за законоустановеност на нарушенията и наказанията, принципите на равно третиране и на пропорционалност, което било резултат от погрешното прилагане на тавана, предвиден в член 23, параграф 2 от този регламент. С второто основание жалбоподателят критикува обжалваното съдебно решение, доколкото Общият съд неправилно отхвърлил възражението за незаконосъобразност на Насоките от 2006 г. Третото основание е изведено от това, че Общият съд не бил санкционирал нарушението от страна на Комисията на точка 37 от Насоките от 2006 г. С четвъртото основание жалбоподателят изтъква нарушение на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила в резултат от прилагането в конкретния случай на Насоките от 2006 г. Петото основание е изведено от грешки при прилагане на правото, допуснати при изчисляване на размера на глобата, която му е наложена. Накрая, шестото основание е изведено от нарушение на принципа за разумна продължителност на производството.

По първото основание, изведено от погрешното прилагане на границата от 10 %, предвидена в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003

Доводи на страните

19 С първото основание, насочено срещу точки 213—227 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят упреква Общия съд, че е нарушил член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, както и принципа за законоустановеност на нарушенията и наказанията и принципите на равно третиране и на пропорционалност, като е приел, че границата от 10 %, предвидена в член 23, параграф 2 от този регламент, налага таван, който се прилага само към окончателния размер на глобата, отричайки по този начин незаконосъобразния характер на определянето на размера на наложената в настоящия случай глоба от Комисията и поставяйки се сам в невъзможност да го намали. Всъщност подобно тълкуване водело до това в почти всички случаи да се налага глоба в размер, съответстващ на 10 % от общия оборот на съответното предприятие, при това независимо от тежестта и продължителността на разглежданото нарушение.

20 Като се позовава по-специално на решение на Kartellsenat на Bundesgerichtshof (компетентен състав в областта на картелите на Федералния съд, Германия), жалбоподателят поддържа, че границата от 10 %, предвидена в член 23, параграф 2 от посочения регламент, не налага подобен таван, а определяла най-високото равнище на скàлата от подлежащите на налагане глоби, което обаче трябва да се приложи само за най-тежките нарушения. Подобен подход позволявал да се вземат предвид по подходящ начин тежестта и продължителността на дадено нарушение, както е предвидено в член 23, параграф 3 от същия регламент.

21 Според Комисията първото основание следва да се отхвърли като недопустимо или във всеки случай по същество.

Съображения на Съда

22 Доколкото, от една страна, с първото си основание по същество жалбоподателят упреква Общия съд, че е разтълкувал погрешно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, приемайки, че той поставя предел, се налага констатацията, че без да е приел такъв мотив, в точка 216 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е посочил, че от постоянната практика на Съда следва, че единствено окончателният размер на наложената глоба трябва да спазва максималната граница от 10 % от оборота, посочена в тази разпоредба, и че последната не забранява на Комисията да стигне в хода на различните етапи на изчисляване на глобата до междинен размер, който е по-голям от тази граница, доколкото окончателният размер не надхвърля посочената граница (вж. по-специално решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 277 и 278, от 29 юни 2006 г., SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, EU:C:2006:433, т. 82 и от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 80).

23 От друга страна, що се отнася до оплакванията, изведени от нарушението от страна на Общия съд на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, а оттам и на принципа за законоустановеност на нарушенията и наказанията и принципите на равно третиране и на пропорционалност, тъй като не взел предвид по подходящ начин тежестта и продължителността на нарушенията, следва да се припомни, че както следва от постоянната практика на Съда, фактът, че поради прилагането на границата от 10 % от оборота, посочена в член 23, параграф 2, втора алинея от този регламент, някои фактори като тежестта и продължителността на нарушението не намират ефективно отражение върху размера на наложената глоба, е единствено последица от прилагането на тази горна граница към посочения окончателен размер (вж. например решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 279, от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 81).

24 Всъщност предназначението на горната граница е да се предотврати налагането на глоби, за които може да се предвиди, че поради мащабите им, определени въз основа на общия им оборот, пък било то и приблизително и неточно, предприятията няма да могат да платят (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 280 и от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 82).

25 Следователно става дума за граница, която се прилага еднакво за всички предприятия, съразмерно с големината на всяко едно от тях, и цели да се избегнат прекомерни и непропорционални глоби. Така тази по-висока граница има различна и самостоятелна цел в сравнение с целта на критериите тежест и продължителност на нарушението (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 281 и 282 и от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 83).

26 От това следва, че доводите, изведени от недостатъчното съобразяване на тежестта и продължителността на нарушенията, което се дължи на прилагането на максималната граница, предвидена в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, трябва да се отхвърлят.

27 При това положение първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание, изведено от възражението за незаконосъобразност на Насоките от 2006 г.

Доводи на страните

28 С второто си основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд е нарушил член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, като е отхвърлил възражението за незаконосъобразност на Насоките от 2006 г., тъй като те не вземат предвид критериите за продължителност и тежест на нарушението, извършено от „еднопродуктовите“ предприятия.

29 В това отношение, като препраща към доводите, изложени в първоинстанционната жалба, жалбоподателят поддържа, че Насоките от 2006 г. са незаконосъобразни, тъй като нарушават принципите на законност и правна сигурност и тъй като във всеки случай не съдържат нито една особена разпоредба относно „еднопродуктовите“ предприятия.

30 Жалбоподателят отбелязва, че противно на Насоките за определяне на глобите, наложени в приложение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3, наричани по-нататък „Насоките от 1998 г.“), тези от 2006 г. водят най-общо до това границата от 10 % да бъде надхвърлена, по-специално що се отнася до недиверсифицираните „еднопродуктови“ предприятия. Прилагането на метода за изчисляване на глобите, описан в Насоките от 2006 г., водело до това критериите за продължителност и тежест на нарушенията, извършени от тези предприятия, към които критерии препраща член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, да не бъдат взети предвид по подходящ начин. Почти системното постановяване на санкции в размер на 10 % от оборота нарушавало и принципа на равно третиране.

31 Според Комисията второто основание следва да се отхвърли като недопустимо или във всеки случай по същество.

Съображения на Съда

32 Според постоянната практика на Съда от член 256 ДФЕС и от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и от член 168, параграф 1, буква г), а също и от член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, следва, че жалбата трябва да посочва точно пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които конкретно се подкрепя това искане. Жалбата, която не съдържа доводи, насочени към установяване на грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение, а само възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи, включително тези, които се основават на изрично отхвърлени от тази юрисдикция факти, не отговаря на това изискване. Всъщност подобна жалба представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. в този смисъл решения от 30 юни 2005 г., Eurocermex/СХВП, C-286/04 P, EU:C:2005:422, т. 49 и 50 и от 12 септември 2006 г., Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 49 и 50).

33 Налага се обаче констатацията, че второто предявено от жалбоподателя основание, доколкото с него Общият съд е упрекнат, че е отхвърлил възражението за незаконосъобразност на Насоките от 2006 г., единствено възпроизвежда вече изложени в първоинстанционното производство доводи.

34 Следователно това основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

По третото основание, изведено от това, че като определя предварително фиксирани суми, Комисията не е взела предвид индивидуалното участие на жалбоподателя, което е в нарушение на принципа на равно третиране

35 С третото основание в подкрепа на настоящата си жалба по същество жалбоподателят упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото при прегледа на упражненото от Комисията право на преценка при определянето на глобите, описано в точка 37 от Насоките от 2006 г.

36 Налага се обаче констатацията, че с това основание жалбоподателят не установява точките от обжалваното съдебно решение, които били опорочени от подобна грешка.

37 Следователно според цитираната в точка 32 от настоящото решение съдебна практика този довод също трябва да се отхвърли като недопустим.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила

Доводи на страните

38 С четвъртото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че по-специално в точки 87 и 90 от обжалваното съдебно решение е нарушил принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, като е приел, че изчисляването на глобата от Комисията с помощта на Насоките от 2006 г. е законосъобразно, при положение че въпросното нарушение е извършено при прилагането на Насоките от 1998 г.

39 В това отношение жалбоподателят подчертава, че безспорно в решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 231), Съдът е приел, че Комисията може, без да наруши принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, да изчисли размера на глобата въз основа на Насоките от 1998 г., въпреки че те са приети след извършването на разглежданото по това дело нарушение, при положение че посочените насоки и новият метод за изчисляване, който те съдържат, са били разумно предвидими към момента на това извършване. Според жалбоподателя обаче в делото, довело до постановяване на това решение, е нямало насоки към момента на извършване на нарушението, така че въпросът, който се поставя, е дали глобата трябва или не да се изчисли въз основа на новите насоки, приети от Комисията за първи път през 1998 г. Противно на приетото от Общия съд в обжалваното съдебно решение обаче, това положение е съвсем различно от положението, в което към момента на извършване на нарушението се прилагат насоки, но те са били заменени или изменени от нови насоки след извършването. В тази последна хипотеза се поставял въпросът кои насоки, а именно старите или новите, следва да се приложат, за да се изчисли размерът на глобата. Приложеното от Общия съд разрешение, възприето в решението от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408), в това второ положение противоречало на принципите на равно третиране и на защита на оправданите правни очаквания.

40 Във всеки случай, ако насоките могат да се изменят във всеки един момент с обратна сила, както преценил Общият съд, те не можели да изпълнят функцията да осигурят правната сигурност на предприятията, която им се полага според практиката на Съда.

41 Комисията иска четвъртото основание да бъде отхвърлено. Тя поддържа, че ефикасното прилагане на правилата на Съюза в областта на конкуренцията изисква тази институция да може по всяко време да адаптира равнището на глобите към нуждите на тази политика.

Съображения на Съда

42 Следва да се припомни, че от добре установена съдебна практика следва, че за изчисляването на глобите, наложени за нарушения в областта на конкуренцията, прилагането на нови насоки, каквито са Насоките от 2006 г., и по-специално на нов метод за изчисляване на размера на глобата, който тези насоки съдържат, дори към нарушения, извършени преди приемането или изменението на посочените насоки, не нарушава принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, при положение че новите насоки и новият метод са разумно предвидими към момента на извършване на разглежданите нарушения (в този смисъл вж. по-специално решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 217, 218 и 227—232, от 18 май 2006 г., Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, EU:C:2006:328, т. 25, от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 75 и от 14 септември 2016 г., Ori Martin и SLM/Комисия, C-490/15 P и C-505/15 P, непубликувано, EU:C:2016:678, т. 82—94).

43 Следователно, като приема в точка 90 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е нарушила принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, прилагайки Насоките от 2006 г. за изчисляване на глобата, с която се санкционира извършеното от жалбоподателя нарушение преди тяхното приемане, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.

44 От това следва, че четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

По петото основание относно грешките при прилагане на правото, допуснати при изчисляване на размера на глобата

Доводи на страните

45 С петото си основание, което се състои от три части, жалбоподателят изтъква, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото във връзка с изчисляването на размера на глобата, която му е наложена.

46 В първата част на това основание жалбоподателят поддържа, на първо място, че като е приел в точки 165—168 от обжалваното съдебно решение, че при изчисляването на размера на наложената на жалбоподателя глоба Комисията е трябвало да вземе предвид факта, че географският обхват на нарушението се разпростира на територията на две, а не на шест държави членки, Общият съд не може да приеме в точки 249 и 250 от обжалваното съдебно решение същите коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ като определените от Комисията в спорното решение и като наложените на други предприятия от настоящия картел, участвали в нарушението в три до шест държави членки. Всъщност по този начин Общият съд не бил индивидуализирал наказанията, наложени на разглежданите предприятия.

47 На второ място, в точка 249 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка в преценката, като взел предвид продължителността на нарушението при преценката на тежестта му, въпреки че следвало да вземе предвид тежестта и продължителността на нарушението поотделно. По този начин Общият съд придал извънредно значение на критерия за продължителността на нарушението.

48 На трето място, елементите, взети предвид от Общия съд за определяне на размера на наложената глоба, не присъствали в обжалваното съдебно решение, възпрепятствайки какъвто и да е контрол върху този размер, така че обжалваното съдебно решение било опорочено от липса на мотиви.

49 Във втората част на петото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че не е изтъкнал няколко грешки в преценката, допуснати от Комисията, и че не е взел предвид няколко елемента за определяне на размера на глобата, сред които фактът, че продуктите на жалбоподателя, които са били предмет на нарушението, принадлежат към само една от трите групи продукти, засегнати от разглежданите споразумения. Така в точки 168—179 от обжалваното съдебно решение Общият съд е трябвало да вземе предвид факта, че интензивността на дадено нарушение би била по-малка, когато предприятието участва в него само за продукти, принадлежащи към една от засегнатите три групи. Освен това констатацията в точка 114 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят оспорил късно това, че е знаел за факта, че нарушението се отнася до три групи продукти, била неточна.

50 В третата част от посоченото основание, която касае точки 192—200 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят упреква Общия съд, че противно на изискуемото в Насоките от 1998 г., не е взел предвид факта, че жалбоподателят играл само безкритична роля в извършването на нарушението.

51 Комисията оспорва обосноваността на петото основание.

Съображения на Съда

52 В началото следва да се припомни, че системата за съдебен контрол по отношение на решенията на Комисията относно производства по прилагане на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС се състои в контрол за законосъобразността на актовете на институциите, установен в член 263 ДФЕС, който в приложение на член 261 ДФЕС и по искане на жалбоподателите може да бъде допълнен с упражняването от Общия съд на правомощието за пълен съдебен контрол, що се отнася до санкциите, налагани в тази област от Комисията (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 42 и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 71).

53 Обхватът на това правомощие за пълен съдебен контрол на Общия съд е строго ограничен до определянето на размера на глобата, за разлика от контрола за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС. То се отнася само до преценката от негова страна на наложената от Комисията глоба, като е изключено всякакво изменение на съставните елементи на законосъобразно установеното от Комисията нарушение в разглежданото от Общия съд решение (вж. в този смисъл решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 76 и 77).

54 Така петото основание, доколкото се отнася до грешките при прилагане на правото, които Общият съд допуснал във връзка с изчисляване на размера на наложената на жалбоподателя глоба, е свързано с упражняването от негова страна на правомощието му за пълен съдебен контрол при определянето на тази глоба, по-специално в точки 244—251 от обжалваното съдебно решение.

– По втората и третата част на петото основание

55 Що се отнася до втората и третата част на петото основание, които следва да бъдат разгледани на първо място и в които жалбоподателят упреква Общия съд, че при определяне на размера на глобата не е взел предвид обстоятелството, че той е участвал в нарушението единствено по

отношение на продуктите, принадлежащи към само една от трите разглеждани групи продукти и е играл само безкритична роля при извършването му, следва да се посочи, че в рамките на контрола за законосъобразност на спорното решение, по-специално в точки 114, 169—173 и 192—200 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е отхвърлил доводите на жалбоподателя, основани на тези обстоятелства.

56 От това следва, че Общият съд не може да бъде упрекнат, че не е преценил посочените обстоятелства, когато, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, е определил размера на глобата, която трябва да се наложи.

57 Във всеки случай, доколкото петото основание, разгледано във втората и третата си част, се отнася до направените от Общия съд констатации в рамките на контрола му за законосъобразност на спорното решение, които водят до отхвърлянето на доводите на жалбоподателя, отнасящи се до същите обстоятелства, то не може да бъде уважено.

58 Всъщност, що се отнася, първо, до довода, развит в рамките на втората част на това основание, изведено от грешката в преценката, която Общият съд допуснал във връзка с групите продукти, към които се отнася вмененото на жалбоподателя нарушение, следва да се посочи, както изтъква Общият съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд в редакцията му, приложима към датата на постановяване на обжалваното съдебно решение, предметът на спора и краткото изложение на изтъкнатите правни основания са двете съществени указания, които исковата молба или жалбата трябва да съдържа, и че съгласно член 48, параграф 2 от посочения процедурен правилник в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени по време на производството (вж. в този смисъл решения от 12 ноември 2009 г., SGL Carbon/Комисия, C-564/08 P, непубликувано, EU:C:2009:703, т. 21 и от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 38). Както обаче Общият съд е констатирал, жалбоподателят е оспорил, че е знаел за факта, че нарушението се отнася до трите подгрупи продукти, едва в писмената си реплика пред Общия съд, като този довод не представлява разгръщане на оплакване, формулирано в исковата молба или жалбата в първоинстанционното производство. Следователно Общият съд правилно го е отхвърлил като просрочен в точки 53, 54, 114 и 171 от обжалваното съдебно решение.

59 При тези условия жалбоподателят не може да изтъква подобен довод на етапа на обжалването пред Съда.

60 Доколкото във втората част на петото му основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд е трябвало да вземе предвид факта, че дейността му се ограничава до само една от трети подгрупи продукти, е достатъчно да се констатира, че в действителност Общият съд го е взел предвид. Така в точка 154 от обжалваното съдебно решение той е посочил, че това обстоятелство е взето предвид от Комисията при определяне на размера на стойността на продажбите, който е послужил като основа за изчисляване на глобата.

61 Следователно втората част на петото основание от настоящата жалба е отчасти недопустима и отчасти неоснователна.

62 Що се отнася, второ, до оплакването, повдигнато в рамките на третата част на това основание, че Общият съд не е направил изводи от изключително безкритичната роля, която жалбоподателят е играл при определяне на наложената глоба, се налага констатацията, че това оплакване се основава на предпоставката, че в настоящия случай трябва да се приложат Насоките от 1998 г., а не тези от 2006 г. Тъй като обаче в конкретния случай Комисията е приложила Насоките от 2006 г., на които Общият съд е решил да се позове в точка 246 от

обжалваното съдебно решение, и тъй като те не предвиждат да бъде взета предвид изключително пасивната или безкритична роля в извършването на санкционираното нарушение, това оплакване трябва да се отхвърли.

63 Така в точка 194 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че изключително пасивната или безкритична роля на дадено предприятие не представлява смекчаващо обстоятелство според посочените насоки, а в точка 197 от това решение е констатирал, че с оглед на точка 29, трето тире от същите насоки жалбоподателят е трябвало да докаже, че не е прилагал разглежданите неправомерни споразумения, което обаче не е направил.

64 От изложеното по-горе следва, че третата част на петото основание трябва да се отхвърли по същество.

– По първата част на петото основание

65 Що се отнася, на първо място, до доводите на жалбоподателя, изведени от грешките в преценката, допуснати от Общия съд относно по-специално географския обхват на нарушението, когато, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, е определил размера на глобата, следва да се припомни най-напред, че Общият съд е единствено компетентен да осъществи контрол върху начина, по който Комисията е направила преценка във всеки конкретен случай за тежестта на неправомерните действия. Контролът на Съда в производството по обжалване има за цел, от една страна, да се провери до каква степен Общият съд правилно от гледна точка на правото е взел предвид всички основни фактори, за да прецени тежестта на определено деяние, разгледано с оглед на член 101 ДФЕС и на член 23 от Регламент № 1/2003, и от друга страна, да се провери дали Общият съд е отговорил надлежно на всички доводи, изложени в подкрепа на искането за отмяна на глобата или за намаляване на размера ѝ (вж. по-специално решения от 17 декември 1998 г., Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, EU:C:1998:608, т. 128, от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 244 и от 5 декември 2013 г., Solvay Solexis/Комисия, C-449/11 P, непубликувано, EU:C:2013:802, т. 74).

66 За разлика от това, трябва да се припомни, че при обжалване на решение на Общия съд Съдът не може, когато се произнася по правните въпроси, по съображения за справедливост да замести преценката на Общия съд, който, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на глобите, наложени на предприятия за извършени от тях нарушения на правото на Съюза (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 245 и от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 87).

67 От друга страна, следва също да се припомни, че според постоянната практика на Съда, за да се определят размерите на глобите, следва да се вземат предвид продължителността на нарушението и всички фактори, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта му (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 240 и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 98).

68 Сред факторите, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта на нарушенията, са поведението на всяко от предприятията, ролята на всяко от тях при създаването на картела, ползите, които са можели да извлекат от него, техният размер и стойността на съответните стоки, както и рискът, който нарушения от този вид представляват за целите на Европейския съюз (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 242 и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 100).

69 В настоящия случай, що се отнася до прилагането от Общия съд на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, които са еднакви с определените от Комисията в спорното решение в размер на 15 % за всеки, въпреки че Общият съд е приел, че географският обхват на нарушението се разпростира върху две, а не върху шест държави членки, следва да се посочи, че след като е констатирал в точки 156—168 от обжалваното съдебно решение допуснатите от Комисията грешки при преценката на този географския обхват, Общият съд е преценил при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол, както става ясно по-специално от точки 242 и 244—251 от това решение, последиците, които следва да се направят от допуснатите от Комисията грешки при определянето на размера на наложената глоба.

70 Най-напред в точка 246 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че в настоящия случай е уместно да се приложат Насоките от 2006 г., за да се преизчисли размерът на глобата.

71 По-нататък, в точка 247 от това решение Общият съд е приел, че допуснатите от Комисията грешки в преценката, които се изразяват във факта, че тя е определила коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ в размер на 15 %, позовавайки се на географски обхват на нарушението, който включва територията на шест държави членки, изискват единствено той да замени преценката си с тази на Комисията по отношение на определянето на тези коефициенти предвид по-специално на географския обхват на нарушението, който трябва да се ограничи до територията на две държави членки. С оглед на точки 57—64 от настоящото решение за тази цел Общият съд правилно не е взел предвид твърдението на жалбоподателя, че нарушението се отнася само до една от трите подгрупи продукти и че жалбоподателят е играл безкритична роля.

72 За да изчисли размера на наложената глоба обаче, в точка 248 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че в член 1, параграф 2 и в съображения 872 и 873 от спорното решение Комисията правилно е приела, че в периода между 6 март 1998 г. и 9 ноември 2004 г. жалбоподателят е участвал в единно продължено нарушение, състоящо се в таен картел с цел координиране на бъдещите покачвания на цените на разглежданите три подгрупи продукти на германска и австрийска територия.

73 Накрая в точка 249 от обжалваното съдебно решение, предвид не само естеството на това нарушение, но и географския му обхват, който се разпростира на територията на две държави членки, и голямата му продължителност, Общият съд констатира, че то е сред най-тежките, и приема, че с оглед на точка 23 от Насоките от 2006 г. дял на стойността на продажбите от 15 % за подобно нарушение е минимален.

74 В резултат на това в точка 250 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че при изчисляване на основния размер на наложената на жалбоподателя глоба е уместно да се определи 15 % за всеки от коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“.

75 От изложеното по-горе следва, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд е взел предвид факта, че географският обхват на нарушението се разпростира само на две държави членки, а не на шест. Общият съд приема обаче, че въпреки този по-ограничен географски обхват, ставка от 15 % е подходяща с оглед по-специално на естеството на нарушението. В това отношение следва да се подчертае, че предвид точка 23 от Насоките от 2006 г., които Общият съд е решил да приложи в настоящия случай, коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ със ставка от 15 % могат да бъдат обосновани предвид самото естество на разглежданото нарушение, тъй като то, както отбелязва Общият съд, е сред най-тежките ограничения на конкуренцията по смисъла на посочената точка 23 и тъй като подобна ставка съответства на най-ниската ставка от скàлата от санкции, предвидена за подобни нарушения съгласно Насоките (в това отношение вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 124 и 125, от 11 юли 2013 г., Team

Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 125). Следователно жалбоподателят неправилно упреква Общия съд, че не е взел предвид географския обхват на нарушението при определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ и че е определил тези коефициенти в размер на 15 %.

76 Този извод не може да се постави под въпрос от довода, че ставката е същата като определената за други предприятия, участвали в нарушението върху по-голяма географска площ от възприетата за жалбоподателя, което според последния противоречало на принципа на равно третиране.

77 В това отношение всъщност следва да се припомни, че този принцип представлява общ принцип на правото на Съюза, установен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От постоянната съдебна практика следва, че спазването на този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 51).

78 Спазването на този принцип е задължително по-специално за Общия съд не само при упражняването на контрол му за законосъобразност на решението на Комисията за налагане на глоби, но и при упражняването на правомощието му за пълен съдебен контрол. Всъщност упражняването на това правомощие при определяне на размера на наложените глоби не би трябвало да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, които противоречат на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 77).

79 Както следва обаче от практиката на Съда, съобразяването съгласно същия принцип на разлики между предприятията, участвали в един и същи картел, по-специално с оглед на географската площ на съответните им участия, не трябва задължително да настъпи при определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, а може да настъпи на друг етап от изчисляването на глобата, какъвто е коригирането на основания размер в зависимост от смекчаващи и отегчаващи обстоятелства съгласно точки 28 и 29 от Насоките от 2006 г. (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 96—100 и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 104 и 105).

80 Както отбелязва Комисията, подобни разлики могат да изпъкнат и посредством стойността на продажбите, която е приета, за да се изчисли основният размер на глобата, доколкото тази стойност отразява за всяко участвало предприятие значението на участието му в разглежданото нарушение съгласно точка 13 от Насоките от 2006 г., което позволява за отправна точка при изчисляване на глобите да се вземе размер, който отразява икономическото значение на нарушението и тежестта на предприятието в него (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 76).

81 Следователно, доколкото е безспорно, че основният размер на наложената на жалбоподателя глоба е определен в зависимост от стойността на реализираните от жалбоподателя продажби, Общият съд е могъл в точка 250 от обжалваното съдебно решение, без да нарушава принципа на равно третиране, да определи в размер на 15 % от тази стойност ставката на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“.

82 По отношение, на второ място, на довода, изведен от това, че в точка 249 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е преценил тежестта на нарушението с оглед на продължителността на участието на жалбоподателя, той трябва да бъде отхвърлен като неотносим предвид направените в точка 75 от настоящото решение констатации.

83 Във всеки случай от факта, че във въпросната точка Общият съд е посочил сред други критерии, какъвто е този за естеството на разглежданото нарушение, и голямата му продължителност, не може да се изведе, че тази юрисдикция е придала извънредно значение на последния фактор.

84 Що се отнася, на трето място, до оплакването, изведено от липса на мотиви, следва да се припомни, че задължението за мотивиране на решенията на Общия съд съгласно член 36 от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към Общият съд по силата на член 53, първа алинея от същия статут и на член 81 от Процедурния правилник на Общия съд в редакцията му, приложима към датата на постановяване на обжалваното съдебно решение, му налага по ясен и недвусмислен начин да изложи съображенията си, така че да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя съдебен контрол (вж. по-специално решения от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, непубликувано, EU:C:2013:606, т. 98 и от 28 януари 2016 г., Quimitécnica.com и de Mello/Комисия, C-415/14 P, непубликувано, EU:C:2016:58, т. 56).

85 Както Съдът вече е приел, Общият съд е длъжен да спазва това задължение при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 77).

86 Според добре установена съдебна практика задължението за мотивиране не означава, че Общият съд е длъжен в изложението си да следва изчерпателно и едно по едно всички представени от страните по спора съображения. Мотивите следователно могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил техните доводи, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (в този смисъл вж. по-специално решения от 2 април 2009 г., Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия, C-431/07 P, EU:C:2009:223, т. 42 и от 22 май 2014 г., Armando Álvarez/Комисия, C-36/12 P, EU:C:2014:349, т. 31).

87 В настоящия случай следва да се отбележи в отговор на доводите на жалбоподателя за намаляване на размера на наложената глоба, че Общият съд се е произнесъл, от една страна, в точки 245—251 от обжалваното съдебно решение за последиците, които трябва да се изведат от допуснатите от Комисията грешки относно размера на глобата, и от друга страна, в точки 252—259 от това решение — за допълнителните доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на намаляване на глобата, преди да направи извода, упражнявайки правомощието си за пълен съдебна контрол, в точка 260 от посоченото решение, че размерът на глобата следва да е еднакъв с възприетия от Комисията в спорното решение. Противно на поддържаното от жалбоподателя, в точка 249 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изброил факторите, които е взел предвид, за да определи коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, и е посочил, че съгласно точка 23 от Насоките от 2006 г. и предвидената в тях скàла от 0—30 % разглежданото нарушение, което е сред най-тежките, обосновава прилагането на ставка от 15 %.

88 По този начин Общият съд е изложил мотивите, които са го накарали да запази подобна ставка, а в резултат на това — да наложи глоба в размера, определен в точка 251 от обжалваното съдебно решение.

89 При тези условия доводът на жалбоподателя, изведен от липса на мотиви, трябва да се отхвърли.

90 Тъй като нито един от доводите, изтъкнати в подкрепа на първата част на петото основание, не е уважен, следва да се приеме, че тази част е неоснователна.

91 С оглед на всички изложени по-горе съображения петото основание следва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти по същество.

По шестото основание, изведено от прекомерна продължителност на производството пред Общия съд

Доводи на страните

92 С шестото си основание жалбоподателят изтъква нарушение от Общия съд на задължението му да реши подчинените му дела в разумен срок. Той отбелязва, че производството пред него е започнало на 8 септември 2010 г. и е приключило три години по-късно, а именно на 16 септември 2013 г. — дата, на която обжалваното съдебно решение е обявено. В светлината на съответната съдебна практика и с оглед на особените обстоятелства по това дело този срок бил особено дълъг и прекомерен.

93 Комисията смята, че дори да се приеме, че продължителността на производството не е разумна, това основание не може да се уважи.

Съображения на Съда

94 Доколкото с шестото си основание жалбоподателят иска, на първо място, да се отмени обжалваното съдебно решение поради прекомерна продължителност на производството пред Общия съд, следва да се отбележи, че когато няма никакви данни, които да сочат, че подобна продължителност е повлияла върху изхода на спора, неспазването на разумен срок за постановяване на решение не може да води до отмяната на обжалваното съдебно решение. Всъщност, когато неспазването на разумен срок за постановяване на решение не е повлияло върху изхода на спора, отмяната на съдебното решение няма да отстрани последиците от допуснатото от Общия съд нарушение на принципа на ефективна съдебна защита (решения от 26 ноември 2013 г., Gascogne Sack Deutschland/Комисия, C-40/12 P, EU:C:2013:768, т. 81 и 82, от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия, C-50/12 P, EU:C:2013:771, т. 82 и 83 и от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 64).

95 В настоящия случай жалбоподателят не е представил пред Съда данни, от които да личи, че неспазването от Общия съд на разумен срок за постановяване на решение може да е повлияло върху изхода на отнесения до него спор.

96 Оттук следва, че шестото основание в подкрепа на обжалването всъщност не може да доведе до отмяната на обжалваното съдебно решение в неговата цялост.

97 Доколкото с шестото си основание жалбоподателят иска, на второ място и при условията на евентуалност, намаляване на размера на наложената му глоба, следва да се припомни, че когато юрисдикция на Съюза наруши задължението си по член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз да решава отнесените до нея дела в разумен срок, санкцията за това нарушение трябва да се търси посредством иск за обезщетение пред Общия съд, доколкото този иск представлява ефективен способ за защита. Ето защо искането за поправяне на вредите, произтичащи от неспазването от страна на Общия съд на разумен срок за постановяване на решение, не може да се отнася направо до Съда чрез обжалване на решението на Общия съд, а трябва да бъде предявено пред самия Общ съд (решения от 10 юли

2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 66, от 9 октомври 2014 г., ICF/Комисия, C-467/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2274, т. 57 и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 55).

98 Общият съд, който е компетентен по силата на член 256, параграф 1 ДФЕС и е сезиран с искане за обезщетение, трябва да се произнесе по него в състав, различен от този, който е разгледал спора, по който е било проведено производството, чиято продължителност е сочена за укоримо голяма (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 67, от 9 октомври 2014, ICF/Комисия, C-467/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2274, т. 58 и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 56).

99 С оглед на тези съображения, щом като е явно, без да е необходимо страните да представят допълнителни доказателства в това отношение, че Общият съд е нарушил в достатъчно съществена степен задължението си да разгледа делото в разумен срок, Съдът може да установи това (вж. в този смисъл решения от 9 октомври 2014 г., ICF/Комисия, C-467/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2274, т. 59 и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 57).

100 В настоящия случай обаче с оглед по-специално на естеството и степента на сложност на разглежданото дело, както и на броя жалби, подадени срещу спорното решение, не изглежда продължителността на производството пред Общия съд от около три години да е явно неразумна.

101 От изложените по-горе съображения следва, че шестото основание трябва да се отхвърли.

102 Тъй като нито едно от основанията, изтъкнати от жалбоподателя, не е уважено, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

103 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

104 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото и Комисията е направила искане да бъде осъден да заплати съдебните разноски, той следва да бъде осъден да заплати разноските по настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG да заплати съдебните разноски.

Подписи